

POSTANOWIENIE

Dnia 16 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa D.K.

przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 16 sierpnia 2023 r.

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej Rzecznika Finansowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 marca 2019 r., sygn. I ACa 534/18:

- 1. odrzuca skargę nadzwyczajną;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Skargą nadzwyczajną z 7 października 2022 r. (data nadania za pośrednictwem operatora pocztowego, k. 20 akt dołączonych WSNc 3/22), Rzecznik Finansowy na podstawie art. 89 § 1 i 2 u.SN, wniósł na rzecz D.K. (dalej: „powód”) skargę nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, I Wydział Cywilny, z 29 marca 2019 r., I ACa 534/18 i zaskarżył ten wyrok w części tj. w zakresie w jakim Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda (tj. punkt I wyroku).

Rzecznik Finansowy, powołując się na art. 89 § 1 pkt 1 i 2 u.SN, zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie zasad oraz wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji RP, a mianowicie: art. 2 w zw. z art. 32 Konstytucji RP,

co miało miejsce w następstwie niezastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 8 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 187 ze zm., dalej: „ustawa o Rzeczniku Finansowym”) zgodnie z dyrektywami wykładni, w tym zgodnie z powszechnie przyjętym przez sądy rozumieniem danej instytucji prawnej, co skutkowało naruszeniem zasady zaufania obywateli do państwa i prawa oraz lojalności państwa wobec obywateli, którzy na podstawie gwarancji wynikających z zasady demokratycznego państwa prawnego mają prawo oczekiwać, że przepisy prawa i sposób ich interpretacji będzie przewidywalny i zrozumiały dla ich adresatów z punktu widzenia konstytucyjnej zasady lojalności oraz równości;

2. rażące naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia:

a) tj. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, iż negatywny skutek postępowania radcy prawnego A.B. w sprawie I ACa 166/14, a tym samym powstania szkody w majątku powoda jest typowym, normalnym następstwem zaniedbań pełnomocnika, podczas gdy z uwagi na nierozpoznanie reklamacji powoda w ustawowym terminie sąd powinien zastosować wzruszalne domniemanie prawne polegające na uznaniu przez podmiot rynku finansowego długu, do którego reklamacja powoda się odnosiła (przerzucenie ciężaru dowodu na [...] Zakład Ubezpieczeń S.A., dalej także: „pozwany”);

b) tj. art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że powód nie wykazał istotnych dla siebie okoliczności faktycznych sprawy, a w konsekwencji ustalenie, że powód nie podolał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu według ogólnych zasad dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c.), podczas gdy pozwany nie udzielił odpowiedzi na reklamację w ustawowym terminie, co zgodnie z dyrektywami wykładni powinno skutkować powstaniem wzruszalnego domniemania prawnego uznania przez podmiot rynku finansowego długu, do którego reklamacja powoda się odnosiła (przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego).

Powołując się na art. 91 § 1 u.SN, Rzecznik Finansowy wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w części tj. w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda (tj. punkt I wyroku) oraz uwzględnienie apelacji powoda, tj. orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;

ewentualnie o:

2) uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

Rzecznik Finansowy podniósł, że wyeliminowanie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego z obrotu prawnego, konieczne jest, dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej wskazano, że powód posiada status klienta podmiotu rynku finansowego w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. a ustawy o Rzeczniku Finansowym, gdyż jest osobą fizyczną, będącą ubezpieczonym, a Pozwany posiada status podmiotu rynku finansowego w rozumieniu art. 2 pkt 3 lit. f tejże ustawy, gdyż jest krajowym zakładem ubezpieczeń, który prowadzi działalność ubezpieczeniową. Sprawa będąca przedmiotem rozstrzygnięcia zaskarżonym wyrokiem mieści się we właściwości Rzecznika Finansowego, gdyż do jego ustawowych zadań należy ochrona praw i interesów klientów podmiotów rynku finansowego w tym w drodze wniesienia skargi nadzwyczajnej (zob. art. 89 § 2 u.SN).

Powód wniósł 2 sierpnia 2016 r. do Sądu Okręgowego w Gdańsku pozew przeciwko pozwanemu o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 681 910,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi od pozwanego odszkodowania za szkodę, którą wyrządził mu pełnomocnik procesowy, radca prawny A.B. przez zaniedbania w trakcie prowadzenia jednej ze spraw. W sprawie o sygnaturze IX GC 294/11 (I ACa 166/14), gdzie powodem była P. spółka jawna w R., która dochodziła od powoda zapłaty kwoty 348 155,17 zł. Żądanie było związane z zapłatą za prace budowlane, zdaniem powoda nienależne, od niego na rzecz powodowej spółki. Sprawa ta zakończyła się niekorzystnym dla powoda rozstrzygnięciem. Pełnomocnik powoda w tamtej sprawie nie był obecny na rozprawie 6 marca 2015 r. ani na ogłoszeniu wyroku 19 marca 2015 r.,

ponieważ o tych terminach nie wiedział. Na rozprawie tej nie został przeprowadzony dowód z uzupełniającej opinii biegłego, o co wnosił powód w piśmie ustosunkowującym się do zarzutów do opinii. Na skutek uchybienia terminu powód nie mógł zażądać także uzasadnienia wyroku oraz nie mógł złożyć skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego. Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie przywrócił bowiem żądanych terminów do wniesienia skargi kasacji lub wniosku o uzasadnienie.

Opierając się na fakcie ubezpieczenia pełnomocnika w [...] Zakładzie Ubezpieczeń S.A., 5 maja 2015 r. powód złożył wniosek o odszkodowanie. W międzyczasie została bowiem przeprowadzona egzekucja komornicza przez wierzyciela w sprawie IX GC 294/11 (I ACa 166/14), na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego. Pismem z 21 stycznia 2016 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na brak możliwości przypisania odpowiedzialności pełnomocnikowi. W ocenie pozwanego nie można zarzucić pełnomocnikowi błędów, które skutkowały przegraniem sprawy.

Nie godząc się na odmowę wypłaty odszkodowania powód wniósł odwołanie, które zostało bez odpowiedzi.

Na dochodzone pozwem roszczenie składa się kwota 659 110,98 zł, która została wyegzekwowana przez komornika i kwota 22 000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wyrokiem z 13 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo.

Wyrokiem z 29 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w pkt I. oddalił apelację powoda od ww. wyroku Sądu Okręgowego.

W uzasadnieniu wyroku z 29 marca 2019 r., Sąd Apelacyjny wskazał m.in., że nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym, poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na tym, że sąd I instancji uznał, że do jego zastosowania konieczne jest ustalenie zasadności żądania co do zasady, podczas gdy z wykładni literalnej, celowościowej i systemowej wynika, że do jego zastosowania wystarczającym jest nieudzielenie odpowiedzi podmiotu rynku finansowego na reklamację w ustawowym terminie, co skutkuje milczącym uznaniem tej reklamacji tj. rozpatrzeniem jej zgodnie z wolą klienta,

co z kolei skutkuje zasadnością dochodzonego roszczenia. Sąd II instancji przywołał uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., III CZP 113/17, zgodnie z którą art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym nie wyłącza możliwości kwestionowania przez podmiot rynku finansowego zasadności dochodzonego roszczenia; na podmiocie tym spoczywa ciężar dowodu, że powodowi nie przysługuje roszczenie lub przysługuje w niższej wysokości. Sąd Apelacyjny uznał również, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz wyprowadził z niego prawidłowe wnioski w zakresie oceny konsekwencji nienależytego wykonania zobowiązania przez profesjonalnego pełnomocnika powoda w sprawie I ACa 166/14.

Rzecznik Finansowy w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej (s. 6 skargi nadzwyczajnej) wskazał, że: „Z przesłanych informacji nie wynika, aby w przedmiotowej sprawie była wnoszona skarga kasacyjna”.

W rzeczywistości jednak powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 marca 2019 r., I ACa 534/18, w której zarzucił naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nie przyjęciu domniemania prawnego, że podmiot rynku finansowego rozpatrzył reklamację zgodnie z wolą klienta, w sytuacji gdy nie rozpatrzył reklamacji w ustawowym terminie przewidzianym w art. 6 ustawy o Rzeczniku Finansowym, a w konsekwencji na nieprzeniesieniu ciężaru dowodu z klienta na podmiot rynku finansowego, i tym samym zastosowaniu ogólnych zasad dowodzenia wynikających z art. 6 k.c.;

b) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zastosowaniu ogólnych zasad dowodzenia wynikających z dyspozycji tego artykułu mimo, iż zastosowanie w przedmiotowej sprawie winien znaleźć art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym, który stanowi *lex specialis* względem ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c.

Postanowieniem z 8 maja 2020 r., IV CSK 616/19, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę nadzwyczajną pozwany wniósł o oddalenie skargi nadzwyczajnej i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna nie mogła zostać rozpoznana.

1. Wprowadzenie do polskiego systemu prawnego instytucji kontroli nadzwyczajnej w art. 89-95 u.SN miało na celu zaradzenie podnoszonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, ograniczeniom skargi konstytucyjnej, która nie pozwalała na adekwatną reakcję względem orzeczeń sądów powszechnych lub wojskowych, które wprowadziły zapadały z naruszeniem zasad konstytucyjnych, jednak w oparciu o przepisy, którym nie można było czynić zarzutu niekonstytucyjności (zob. sygnalizacja pełnego składu TK dokonana 12 marca 2003 r., S 1/03). Skarga nadzwyczajna została wprowadzona celem zaradzenia temu deficytowi nadzwyczajnych środków zaskarżenia pozwalających na eliminację rażąco wadliwych orzeczeń z poszanowaniem prawa do sądu (zob. wyrok pełnego składu TK z 19 lutego 2003 r., P 11/02, pkt 5) afirmując w ten sposób zasadę demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Realizując te założenia, skarga nadzwyczajna nie stanowi instrumentu ponownej kontroli instancyjnej, ale służy skonkretyzowanej kontroli konstytucyjności aktów jurysdykcyjnych, zaś jej zgodność z międzynarodowymi standardami ochrony praw człowieka była już wyjaśniana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego z: 28 października 2020 r., I NSNc 22/20, pkt 1-6; 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20, pkt 3).

2. Skarga nadzwyczajna zmierza do uchylenia prawomocnego orzeczenia. Nie może być zatem traktowana jako kolejna okazja do przeprowadzenia kontroli instancyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 30 marca 2022 r., I NSNc 247/21, pkt 14; 8 czerwca 2021 r., I NSNc 25/19, pkt 17; 21 kwietnia 2021 r., I NSNc 119/20). Ustawodawca wykluczył też posługiwanie się kontrolą nadzwyczajną celem ingerowania w rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Do tego prowadziłoby zaś rozpoznawanie skargi nadzwyczajnej w oparciu

o te same podstawy, co podniesione we wcześniej wniesionej i rozstrzygniętej przez Sąd Najwyższy skardze kasacyjnej. Art. 89 § 1 u.SN, przewiduje však, że skarga nadzwyczajna może być wniesiona wyłącznie od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojkowego, a nie Sądu Najwyższego. Wyrazem tej intencji ustawodawcy jest wyłączenie, o którym mowa w art. 90 § 2 u.SN. Kontrola nadzwyczajna nie służy więc ocenie orzeczenia wydanego przez inny skład Sądu Najwyższego w wyniku wniesienia skargi kasacyjnej w tej samej sprawie. Dotyczy to również argumentacji zawartej w uzasadnieniu tego orzeczenia.

3. Rozpoznanie skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzioby do obejścia art. 90 § 2 u.SN, gdyż pośrednio prowadzioby do oceny prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, jakie zostało wydane w postępowaniu kasacyjnym, a ustawodawca z całą pewnością nie zamierzał dopuścić do takiej sytuacji (zob. również postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 maja 2021 r., I NSNk 12/20; 29 kwietnia 2021 r., I NSNk 1/18). Możliwość podniesienia określonych zarzutów w skardze nadzwyczajnej jest na podstawie art. 90 § 2 u.SN wyłączona, ilekroć z uzasadnienia orzeczenia wydanego na skutek wniesionej uprzednio w tej samej sprawie skargi kasacyjnej wynika, że Sąd Najwyższy zarzuty te rozważył przy podejmowaniu rozstrzygnięcia (zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2021 r., I NSNc 104/21), niezależnie od tego czy orzeczenie zapadłe na skutek wniesienia skargi kasacyjnej zostało wydane w następstwie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czy też ograniczało się do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

4. W sprawach przed Sądem Najwyższym, w których postępowanie kończyło orzeczenie odrzucające skargę nadzwyczajną w oparciu o art. 90 § 2 u.SN, uprzednio dochodziło do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niemniej jednak formalne podejście do pojęcia „rozpoznawania” utożsamiające je z rozpoznaniem w składzie trzyosobowym prowadzioby do stworzenia mechanizmu obejścia art. 90 § 2 u.SN. Skoro ustawodawca nie zamierzał tworzyć środka kontroli merytorycznych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, to do zakresu pojęcia „rozpoznawania” w rozumieniu art. 90 § 2 u.SN należy włączyć również

merytoryczne rozstrzygnięcia, na podstawie których zapadło orzeczenie odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym samym, nie można abstrakcyjnie wyłączyć zastosowania art. 90 § 2 u.SN w przypadku odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz ocenić należy to, czy Sąd Najwyższy odmawiając przyjęcia sprawy do rozpoznania nie wypowiedział się merytorycznie w kwestiach, które następnie uczyniono podstawą kontroli nadzwyczajnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 7/21).

5. Wsparcia temu stanowisku dostarcza literalne brzmienie art. 90 § 2 u.SN stanowiące o niedopuszczalności oparcia kontroli nadzwyczajnej na „zarzutach, które były przedmiotem rozpoznawania skargi kasacyjnej”. Nie pozwala ono przyjąć, że unormowanie to dotyczy jedynie rozpoznania skargi kasacyjnej w składzie trzyosobowym. Posłużenie się w tym przepisie formą niedokonaną „rozpoznawanie” wskazuje, że można tym pojęciem objąć również merytoryczne rozstrzygnięcia, leżące u podstaw odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przepis art. 90 § 2 u.SN wymaga bowiem dla jego zastosowania nie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w składzie trzyosobowym, ale tego, aby to zarzuty kasacyjne, nie zaś cała skarga, „były przedmiotem rozpoznawania” przez Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 7/21). To rozpoznawanie może natomiast znaleźć wyraz także w argumentach przytoczonych w uzasadnieniu postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

6. Dokonując oceny w zakresie ewentualnej tożsamości zarzutów skargi kasacyjnej i skargi nadzwyczajnej, Sąd Najwyższy nie ogranicza się wyłącznie do porównania wskazanych podstaw prawnych, jak również ich warstwy językowo-redakcyjnej, gdyż w takiej sytuacji, przywołanie odmiennych podstaw prawnych, a także niewielka, pozostająca bez wpływu na treść zarzutów, różnica syntaktyczna w zakresie sformułowania zarzutów, prowadziłaby do wniosku o braku ich tożsamości (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 maja 2022 r., I NSNk 4/21; 1 czerwca 2023 r., II NSNk 1/23). Rozstrzygająca pozostaje ich zrekonstruowana, właściwa treść związana z istotą błędów, jakie skarżący zarzuca orzeczeniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2022 r., I NSNk 3/22).

Weryfikacja tożsamości zarzutów nie może też ograniczać się wyłącznie do badania ich podstaw prawnych, wskazywanych przez skarżącego – najpierw w skardze kasacyjnej, a następnie w skardze nadzwyczajnej. Należy bowiem zwrócić uwagę, że podstawy skargi nadzwyczajnej – zwłaszcza zaś podstawa szczególna z art. 89 § 1 pkt 1 u.SN – mogą odwoływać się w istocie do tych samych naruszeń, które były już podnoszone na etapie postępowania kasacyjnego, ujmując je jednak z czysto konstytucyjnego punktu widzenia, bez powiązania z przepisami aktów rangi ustawowej, stanowiącymi konkretyzację norm konstytucyjnych. Wnosząc bowiem skargę nadzwyczajną możliwe jest takie modyfikowanie zarzutów, zwłaszcza w zakresie wskazywania ich podstaw prawnych, iż mimo tej samej zawartości merytorycznej, *prima facie* wydają się być zarzutami innymi niż sformułowane w skardze kasacyjnej, która była przedmiotem rozpoznawania przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 maja 2021 r., I NSNk 12/20; 5 maja 2021 r., I NSNk 10/20).

Niedopuszczalne jest zatem podnoszenie w skardze nadzwyczajnej zarzutów, które były przedmiotem skargi kasacyjnej, w odniesieniu do których orzekał Sąd Najwyższy, również wtedy, gdy została ona oparta na podstawie szczególnej z art. 89 § 1 pkt 1 u.SN, jeżeli skarżący upatruje naruszenia zasad lub wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji RP w tych samych naruszeniach prawa materialnego albo przepisów postępowania, które zostały powołane jako zarzuty i zbadane w ramach kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia.

7. Tymczasem zarzuty podniesione przez Rzecznika Finansowego w skardze nadzwyczajnej mają natomiast taki sam charakter, jak podniesione w skardze kasacyjnej wywiedzionej w niniejszej sprawie. Nie tylko więc oparto skargę nadzwyczajną na zarzucie rażącego naruszenia tych samych przepisów, których naruszenie podnoszono w skardze kasacyjnej (art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym oraz art. 6 k.c.), ale dodatkowo Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 8 maja 2020 r., IV CSK 616/19, odniósł się też do tych zarzutów stwierdzając prawidłowość rozstrzygnięcia zapadłego w sądzie II instancji. Sąd Najwyższy wskazał, że sąd odwoławczy dokonał prawidłowej wykładni art. 8 ustawy o Rzeczniku Finansowym, zgodnej z uchwałą Sądu Najwyższego

z 13 czerwca 2018 r., III CZP 113/17, na którą powołuje się skarżący kasacyjnie (zob. s. 20 skarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego). Stwierdzając, że wyrok sądu II instancji był prawidłowy Sąd Najwyższy wskazał też, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogłoby doprowadzić do utrzymania w mocy wyroku sądu I instancji.

8. Dodatkowo, skarżący wnosząc skargę nadzwyczajną wskazał w jej uzasadnieniu, że z przesłanych [mu] informacji nie wynika, aby w przedmiotowej sprawie była wnoszona skarga kasacyjna. Tym samym skarżący działał pod wpływem błędu w przekonaniu, że zaskarżony wyrok pierwszy raz będzie przedmiotem oceny ze strony Sądu Najwyższego. Okoliczność ta jest dodatkowym argumentem przemawiającym za odrzuceniem skargi nadzwyczajnej.

9. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy stwierdza, że skarga nadzwyczajna w niniejszej sprawie jest w świetle art. 90 § 2 u.SN niedopuszczalna, ponieważ została oparta na zarzutach, które były już uprzednio przedmiotem merytorycznego rozpoznawania przez Sąd Najwyższy w postępowaniu zakończonym postanowieniem z 8 maja 2020 r., IV CSK 616/19, którym odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji. Stosownie zaś do art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Powołane przepisy, poprzez odesłanie wynikające z art. 95 pkt 1 u.SN, stosuje się do postępowania ze skargi nadzwyczajnej. Zatem skarga nadzwyczajna, która jest niedopuszczalna podlega odrzuceniu w składzie jednoosobowym (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN). Jednocześnie Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN i art. 89 § 2 u.SN zniósł wzajemnie koszty procesu, kierując się zasadą, że zniesienie kosztów procesu w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej, wnoszonej *de lege lata* wyłącznie przez podmioty publiczne, jest zawsze uzasadnione publicznymi celami tego postępowania.

[K.O.]

[a]